

Atacamaöknen, Chile 2013.

Det mesta av norra Chile är täckt av en stor öken som heter Atacamaöknen och som sägs vara en av de allra torraste i världen. Det sägs att det finns ställen där man aldrig har uppmätt någon nederbörd alls.

Första gången vi besökte Atacamaöknen var 2001. Den gången hade vi endast en vecka till förfogande och det var med flyg och buss. Ända sedan dess har jag dock önskat komma tillbaka, men då med bil så att vi var mera oberoende och kunde åka dit vi ville, utan att vara hänvisade till guidade turer. Nu, i januari 2013 skulle det äntligen bli av.

Under våra dagar i Santiago de Chile efter vår båtresa i Eldlandet lämnade jag in båda kamerorna till en kamerareparatör som jag hittade på Internet. Båda mina kameror blev vattenskadade i Eldlandet och odugliga. Det var ingen auktoriserad Canonreparatör, men det var den jag fick tag i snabbt. När jag berättat om vad som hänt lovade han att ha dem färdiga på någon dag. OK sa jag, det finns för tillfället inget annat att göra - som jag kunde hitta på.



Under tiden kamerareparatören jobbade med mina kameror gick vi och kollade vad nya kameror kostade. Han hade rekommenderat en stor butik mitt på en av gågatorna i centrum nära Plaza de Armas. Där fanns mycket att välja på. Den värsta Canonkameran vi hittade var EOS 7D (en likadan som jag hade lämnat till honom att laga) och priset var mer än det dubbla priset i Sverige! Vi kollade prisläget på ett par andra mindre kameror också och det blev samma resultat. Det blev alltså ganska snart klart för mig att om han inte kunde fixa kamerorna så att de gick att fota med, skulle jag i alla fall inte köpa en ny här i Santiago, p.g.a. priset.



En bild in i kamerareparatörens hyllor.

Efter ett par dagar kunde han meddela att den ena kameran (7D) funkade - nästan perfekt. Den andra (5D) höll han på med, men lovade att den skulle gå att fotografera med, men kanske endast en exponering i taget. När vi fick detta besked gick vi till LAN CHILE (det chilenska flygbolaget, motsv. SAS i Sverige) och bokade 2 biljetter tur och retur till Antofagasta och därefter till Hertz och bokade en hyrbil att hämtas och lämnas på flygplatsen i Antofagasta. Vi hade c:a 2,5 veckor kvar tills hemresan skulle starta så vi valde 2 veckors bilhyra, fredag till fredag. Vi fick en ganska ny Toyota Hilux diesel. En perfekt bil för denna resa. Den hade hög frigång, stora kraftiga hjul, men inte 4-hjulsdrift. Det gjorde inte så mycket för vi hade ändå inte tänkt åka ut på några vidlyftigheter i öken. Vi skulle ju hålla oss till vägarna.

På torsdag kväll hämtade vi kamerorna. Det kostade mycket pengar, c:a 2.500 SEK, men vad gör man när vi är i Chile med 2,5 veckor kvar som vi tänkt spendera i Atacama, en öken där jag hoppats kunna ta många fina bilder. 7D kameran funkade så vitt jag märkte fullt ut, men efter någon dag upptäckte jag att det inte gick att ändra bländaren i manuellt läge. 5D kameran däremot var det sämre med. Den kunde endast ta en bild i taget med 3-4 sek mellan. I övrigt funkade den fullt ut. Jag tyckte i det läget att det var OK. Dessa relativt små defekter kunde jag acceptera - som läget var. Utan kameror vet jag inte vad vi hade gjort, kanske bokat om och åkt hem. Vem vet då det aldrig blev aktuellt.

Allt var alltså upplagt för en perfekt resa - och så blev det.

Resan på fredag morgon till Antofagasta tog c:a 1,5 timma och inom en timma efter vi landat satt vi i vår knallröda "camioneta". Den hade fem säten och ett litet flak. Denna biltyyp kallas så i Chile och det betyder väl fritt översatt mycket liten lastbil - en personbil med lastflak. En pickup med svenska ord. Alla Hertz camioneta-bilar var lackade i denna knallröda färg, vilket berodde på att de är lättare att hitta med flyg om de skulle bli stående ute på ökenvägar. Det visade sig under de närmaste två veckorna att det fanns otroligt många camionetas och att nästan alla hade denna färg. Det fanns nämligen massor av gruvbilar och det verkade som det i huvudsak var knallröda camionetas. Alla Hertz hyrbilar här har inbyggd GPS så att uthyraren alltid kan se var alla uthyrda bilar befinner sig. Antagligen minskar stöldrisken betydligt p.g.a. detta samtidigt som det känns som en fantastisk säkerhet för oss.

En nackdel med denna bilmodell, som inte har ett separat bagageutrymme, är förstås att det inte går att täcka för bagaget. Det var inget att göra åt, men vår erfarenhet av Chile är att man faktiskt inte är så tjuvaktiga här. Vi är alltid noggranna med att aldrig gå så långt från bilen att vi inte har kontroll. I alla fall när allt vårt bagage finns där. Jag är absolut övertygad om att regeln tillfället gör tjuven gäller. Finns det något som är lätt att ta, kan det hända. Syns inget att ta, händer det oftast inte. Därför är det alltid bäst att på varje nytt ställe, där man vill se sig om, skall man bo minst två nätter i rad. Under mellandagen man då har till förfogande, lämnar man allt bagage på hotellrummet. Då är ju bilen tom om man vill lämna den för en kortare eller längre vandring i omgivningarna.



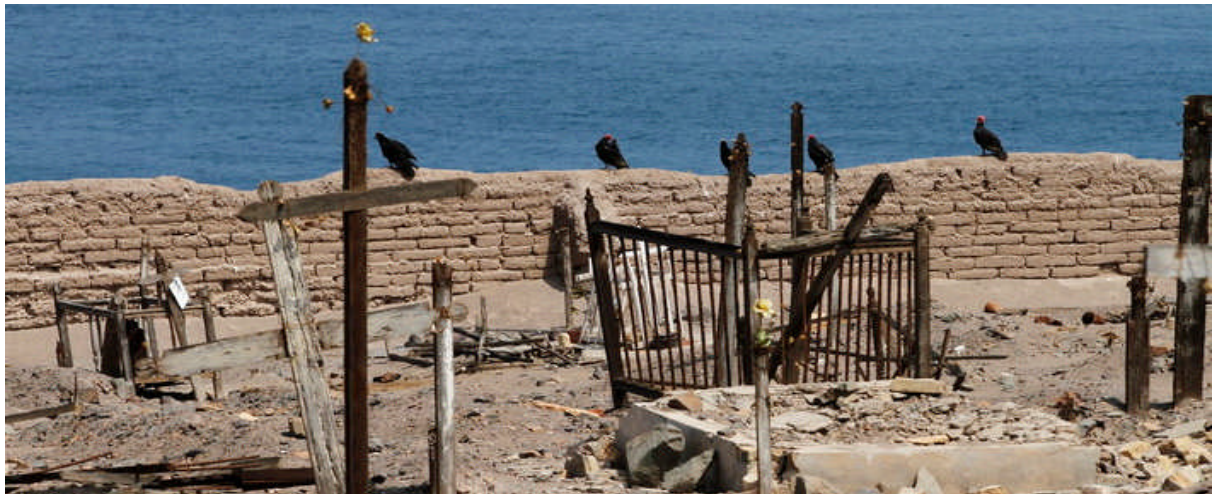
Vi hade planerat att åka så mycket som möjligt längs kusten norrut ända upp till gränsen mot Peru och sedan besöka olika ökenställen, städer eller byar närmare Anderna på vägen tillbaka. Tyvärr finns det inte så många av varken städer eller vägar, så det finns faktiskt inte så mycket att välja på, men vi var beredda på att ta lite som det kommer. Vi hade räknat ut att övernatta så snart som möjligt. Enda kravet var att det skulle vara vid havet. Vi styrde mot en stad som på kartan såg liten ut. Det var den första på vår väg norrut.

Mejillones

Den första anhalten blev Mejillones. Denna stad beskrev jag i Atacama2013_01 så det hoppar vi över nu och åker i vår camioneta direkt norrut mot Chiles nordligaste stad Arica.



Detta är vägen som går genom nästan hela Chile, från Peru i norr till Puerto Montt i söder. Det är dock inte hela Chile. Puerto Montt ligger 100 - 150 mil norr om Chiles sydligaste område Eldslandet. Jag kan påstå att det är en fantastisk känsla att köra på denna väg så länge som vi har Stilla havet på ena sidan och bergen och öknen på den andra. Det är nästan ingen trafik alls. I det här läget är allt nytt för oss.



Lite makabert. Detta är en äldre och "bortglömd" begravningsplats. I alla fall verkar det ju så. Vi såg många ungefär likadana under vår resa och de kan ligga var som helst långt ute i öknen utan någon synbar anknytning till bebyggelse. Just i detta fall tror jag att det kan vara så att när man byggde vägen längs kusten för många år sedan och folk dog, begravdes de på sådana här ställen och sedan var det ingen som brydde sig. I alla fall inte så mycket. Fåglarna är en typ av gam som heter Turkey vulture, på svenska, kalkongam. Storlek ungefär som en korp och den är mycket vanlig längs hela chilenska kusten.



Iquique



En typisk sport i Iquique verkar skärmflygning vara. Platsen är ju förstås idealisk, ständig västlig vind från havet in mot de höga bergen som ligger öster om staden. Högst upp på berget, dit man åker bil, är det bara att fälla ut skärmen och gå ut i sluttningen mot vinden. Sedan kan man segelflyga över staden så länge man önskar. Den vanligaste landningsplatsen verkade playan nere vid havet vara.



Typisk byggnadsstil i Iquique.



Småbåtshamnen. En av bryggorna i hamnen har sjölejonen helt tagit över. Bryggan har därför blivit en turistattraktion.



Vi kör vidare norrut genom Atacamaöknen mot Arica.